

[Jørgen Jørgensen (Løjre).]

forme sig. Det, jeg gerne vil fastslå, er, at kritikken mod det foreliggende forslags etkammersystem ikke i mindste måde er underbygget med et sagligt forslag om, hvad man vil stille i stedet, og derfor tror jeg også, man under forslagetets videre behandling her i rigsdagen vil komme til det resultat, at den ordning, der nu foreslås, er den eneste rigtige og den sagligt mest rigtige.

Det ærede medlem hr. Hans Conrad Koefoed berørte også spørgsmålet om rigsdagsmændenes antal og var inde på den tanke, at det var uheldigt at fastslå antallet i grundloven; hvis man på grund af befolkningstilvækst eller af andre grunde ønskede at udvide dette antal, var det apparat, der skulle sættes i gang, alt for stort. Det synspunkt har jo megen saglig styrke, og det er naturligvis også en af de ting, man kan overveje. Det har ikke været muligt at finde et andet grundlag i forfatningskommissionen end det, forslaget indeholder, men det forhindrer naturligvis ikke, at man kan drøfte sagen videre. Jeg synes nok, at det ærede medlems saglige betragtninger har adskilligt hold.

Det ærede medlem hr. Thestrup fremsatte nogle bemærkninger om ejendomsretten, hvor det ærede medlem gav udtryk for nogen frygt for, at ejendomsretten ikke i fremtiden skulle blive respekteret i den udstrækning, som det ærede medlem ønskede det og mente det var rigtigt. Mon dog ikke den almindelige opfattelse her i landet er, at ejendomsretten har været velbeskyttet under de grundlovsbestemmelser, der hidtil har været gældende? Og da der ikke ændres i disse regler, men man bevarer de nuværende, tror jeg, at det ærede medlems frygt i så henseende er ubegrundet.

Jeg må iøvrigt sige, at med hensyn til, hvilke organer her i landet der skal afgøre, hvad almenvellet kræver, må jeg dele de synspunkter, der blev fremsat af det ærede medlem hr. Hans Hedtoft. Det er rigsdagens ansvar, og det bør være rigsdagen, der til skiftende tider træffer beslutning om, hvad der forstås ved almenvellet; det er som sagt ikke noget, der er fastslået een gang for alle for hundrede år siden, men det må som hidtil være befolkningen, der i fremtiden igennem sin folkerepræsentation træffer afgørelsen på disse områder.

Må jeg så yderligere blot sige, at jeg synes ikke, man skal tale hånligt — som man har en vis tilbøjelighed til ude i den almindelige diskussion — om, at rigsdagens partier indgår kompromisser. Det er selve demokratiets lov, at man skal gennemføre kompromisser. Vi kan ikke være tilhængere af og tro på folkestyrets idé og hyldede demokratiet, hvis ikke vi samtidig vil være tilhængere af, at man skal respektere andres meninger og bøje sig for dem og søge i fællesskab under fri diskussion at finde et grundlag, hvorpå man kan nå frem til de praktiske resultater, der er nødvendige i lovgivningen.

Jeg opfordrer — som jeg gjorde i går — til samling om den betydningsfulde opgave, rigsdagen her er stillet overfor. Det er her i rigsdagen, sagen skal drøftes, og de problemer, der har været rejst i dag, må gå med ind i de overvejelser, som skal finde sted under sagens videre gang. Men det, vi må stræbe imod, er, at vi samlet og enigt, når forslagene er færdigbehandlet her, kan gå ud til det danske folk og anmode om tilslutning til, at forfatningsrevisionen gennemføres. Vi skal ikke rejse en diskussion om, hvem der har æren for det resultat, der er opnået. Vi vil få et fælles ansvar, når loven til sin tid er vedtaget her i rigsdagen. Jeg tror også, vi vil blive fælles om æren, og jeg tror, at denne lov vil få en sådan form, at den kan stå for historiens dom.

Grundloven er det fælles arbejdsgrundlag under det folkestyre, vi alle i fællesskab vil tjene. Derfor opfordrer jeg til, at vi samles om den opgave, som det er faldet i denne generations lod at løse, og søger at frembringe et resultat, der kan gøre dansk folkestyre stærkt og handledygtigt i tiderne, der kommer.

Hans Hansen (Rørby): Det er jo ligetil, at der ved en debat om en forfatningsændring bliver fremført kritik, således som enkelte medlemmer har gjort, men det har været mig en glæde, at denne kritik for alles vedkommende, såvidt jeg erindrer, er mundet ud i, at man alligevel vil støtte en ændring af forfatningen. Det er et stykke historie, vi skriver nu, og vi skulle gerne være på højde med de traditioner, som vi lever på med hensyn til hele vor politiske forhistorie med forfatningsændringer o. s. v., hvor Danmark jo har haft en glædelig stilling i